

хубавъ български маршъ. Следъ нѣколко минути почти всичкото население на града се стече на площада.

— Какво ли е това чудо? — питаха се нѣкои. — Кой пъкъ сега се намѣри, та доведе тѣзи цигани?

Маршътъ спрѣ. Но тутакси циганитѣ подхванаха българско хоро. Като по даденъ знакъ младитѣ се наредиха. Стиснаха се здраво за ръце и кръшно хорце, като змия, се изви на мегдана. Старитѣ се потмѣстиха, а младитѣ полетѣха лудешки и заподскачаха съ дребни стѣпки.

Изсвириха циганитѣ едно хоро. Изсвириха второ. Започнаха и трето. Никой, обаче, не се изморяваше и никой не се пускаше отъ хорото. Напротивъ, всѣки, който идваше, хващаше се и така хорото се проточи дълго, дълго, чакъ до долния край на мегдана.

Стоеха на мѣстата си само бѣлокоситѣ старци и старици. Но, ако краката едвамъ ги държеха и затова стоеха като заковани, сърдцата имъ отдавна бѣха заподскачали, сякашъ да изхвъркнатъ.

— Не мога да търпя повече, провикна се единъ отъ бѣлокоситѣ старци. Хвърли бастуна си. Засука дългитѣ си мустаци. Накриви на една страна калпака си и се хвана на първо мѣсто — до водача.

— Дай, момче, да видишъ, какъ се играе българско хоро.

Залюлъ се старикътъ. Тупна съ кракъ и поведе лудото хоро. Като го видѣха неговитѣ врѣстници, зачудиха му се. Отде се намѣри у него тая сила, питаха се всички. Но нѣмаше много време за мислене и за разпитване. Замръзналитѣ по мѣстата си жени се размърдаха и една по една се наловиха на хорото. Изведнажъ всички старци се видѣха хванати ръка за ръка и се понесоха като нѣкакви прашинки следъ младитѣ.

Цѣлиятъ мегданъ затрепера.

Гръмъ отъ пѣсни заглуши уморенитѣ музиканти.

Чудото стана. Сърдцата се опустнаха. Ръцетѣ се бѣха впили здраво една въ друга, сякашъ готови за нѣкакъвъ страшенъ отпоръ. Презъ това време войницитѣ тракаха съ тежкитѣ си ботуши. Провикваха се и скачаха, колкото имъ сили държеха.

Слънцето се понадигаше отъ Марковото кале и се усмихваше доволно.

— Знамъ, искаше да каже то, щастливи сте, пѣйте и се радвайте на свободата си. И на менъ ми е драго да ви гледамъ така.

Бръгалница тихо и спокойно шумѣше, като че ли пригласяше на освободенитѣ си братя и сестри.

Славчо Ангеловъ